

บทที่ 756 หมดคำพูด (1)

เชียวหลังอวินไม่รู้เลยว่าพวกเขา กำลังคิดอะไรกันอยู่
นางอัมตั้นตั้นติดตามเต่าเขียนมุ่งหน้าไปยังแดนห้วงลึก
ด้วยความร้อนใจ

ราวสิบวันต่อมา พวกนางยังคงอยู่ภายในทะเลดำ
ทว่าตรงหน้ากลับมีม่านฟ้ากึ่งโปร่งแสงสีหม่นขนาดมหึมา
ราวกับผืนฟ้า ดูเหมือนกำลังกั้นบางสิ่งเอาไว้

เต่าเขียนพาเชียวหลังอวินมายืนอยู่ข้างม่านฟ้ากึ่ง
โปร่งแสงนั้น ก่อนกล่าวกับนางว่า

“ด้านในนี้ก็คือแดนห้วงลึก นายหญิง ท่านแน่ใจจริง ๆ
หรือว่าจะเข้าไป หากนายท่านเข้ามาได้ครึ่งปีแล้ว เกรงว่าตอนนี้
อาจสูญเสียชีวิตไปแล้ว...ที่นั่น เข้าไปแล้วไม่มีทางออกมาได้เลย...”

เชียวหลังอวินไม่รู้ว่าด้านในนั้นเป็นสถานที่แบบใด แต่
ในใจกลับมีลางสังหรณ์ว่า มีโอกาสสูงมากที่หลิเย่หานจะอยู่
ในนั้น ดังนั้นนางจำเป็นต้องเข้าไปให้ได้!!!

เซียวหลิงอวินก้มมองต้นต้น ต้นต้นก็รีบโอบคอนางแน่น
พร้อมใช้สายตากล่าวโทษนางอีกครั้ง

เซียวหลิงอวินจนปัญญาอย่างยิ่ง อีกทั้งไม่รู้จะฝากต้นต้น
ไว้กับใคร จึงได้แต่อุ้มเขาเอาไว้เอง

ไม่ว่าอย่างไร ต่อให้นางปกป้องตัวเองไม่ได้ แต่นางจะต้อง
ปกป้องลูกให้ปลอดภัยให้จงได้!

เซียวหลิงอวินถามเต๋าเซียนว่า “ข้าจะต้องเข้าไปให้ได้
แดนหวังลี้ก้านไฉนเป็นอย่างไร”

เต๋าเซียนส่ายหน้า

“เรื่องนี้บ่าวเผ่าก็ไม่รู้จริง ๆ ทุกคนพูดไม่เหมือนกัน
รู้เพียงว่าเมื่อเข้าไปแล้วจะสูญเสียชีวิต บ้างก็ว่าข้างในมีแต่
ความมีนง รอวันตาย บ้างก็ว่าข้างในเหลือเพียงการเซ่นฆ่า
ส่วนบางคนก็บอกว่าข้างในมีทั้งสุรานารีและความสุขสบาย
แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคือเมื่อเข้าไปแล้วแทบไม่มีทาง
ออกมาได้ และไม่มีใครรู้ว่าด้านในแท้จริงเป็นอย่างไร มีข่าวลือ
ว่าเมื่อหลายแสนปีก่อน แม้แต่เผ่ามังกรมารก็ยังเคยเข้าไปในนั้น
และไม่มีตนใดออกมาได้เลย เกรงว่าคงตายอยู่ข้างในทั้งหมดแล้ว”

เซียวหลิงอวินได้ยืนดังนั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย

นางรู้ดีว่าคำร่ำลือมากมายไม่อาจเชื่อได้ทั้งหมด
อย่างเช่นแดนमार ก็แตกต่างจากที่แดนเซียนกับโลกผู้บำเพ็ญ-
เซียนเข้าใจโดยสิ้นเชิง เขตหวงเล็กเองก็เช่นกัน แต่เรื่องที่ไม่มีการ
ออกมาจากแดนหวงเล็กได้...เรื่องนี้อาจเป็นความจริง

เซียวหลิงอวินพยักหน้า

“เข้าใจแล้ว ขอบใจเจ้าที่พาข้ามาที่นี่ นี่คือของตอบแทน
เจ้ามาที่นี่เพราะผลจิตเซียนใช่หรือไม่”

เซียวหลิงอวินหยิบถุงเล็กใบหนึ่งที่บรรจุผลจิตเซียน
ออกมา เค้าเซียนเห็นผลจิตเซียนแล้วกลับไม่ยอมรับ

“นายหญิง ท่านไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ บ่าวเผ่าเต็มใจเอง...”

แต่เซียวหลิงอวินกลับยึดถุงใบนั้นใส่มือเขาโดยตรง
ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายพูดอะไรอีก จากนั้นก็กระโจนเข้าสู่
ม่านฟ้าถึงโปรงแสงทันที ก่อนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

เค้าเซียนถือผลจิตเซียนในมือ ไม่รู้จะพูดอะไรดีอยู่
ชั่วขณะ

เขารู้มาโดยตลอดว่านายหญิงกับนายท่านของตน
แข็งแกร่งเพียงใด หากจะมีใครสักคนที่อาจออกมาจากแดน-
ห้วงลึกได้ เขารู้สึกว่าคงไม่มีใครเหมาะสมไปกว่านายท่านกับ
นายหญิงของเขาแล้ว

แต่เขาเขียนเผ้ารอมานานกว่าแสนปี ในที่สุดก็รอจนถึงวันที่
นายท่านกับนายหญิงกลับมา เดิมทีเพราะปัญหาอายุขัย เขาคิด
ว่าคงไม่มีวันได้รออีกแล้ว แต่ตอนนี้ นายหญิงกลับมอบผล-
จิตเขียนถุญนี้ให้เขา

แม้ภายนอกจะดูเหมือนมีไม่มาก แต่แท้จริงแล้วมีอยู่
กว่าร้อยลูก เพียงพอให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกหลายพันถึงหมื่นปี

เขาตัดสินใจว่าจะเผ้ารออยู่ด้านนอกแดนห้วงลึกเช่นนี้
ต่อไป หากในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่ได้เห็นนายหญิงกับนายท่าน
ออกมา ก็ถือเป็นเกียรติสูงสุดของเขาแล้ว

ส่วนนายน้อย...

ในเมื่อนายน้อยเป็นมังกรมารเช่นกัน อีกทั้งยังเป็น
เทพแห่งเขตเหวลึก ต่อให้อยู่ในแดนห้วงลึก ก็น่าจะปลอดภัย
ไร้อันตราย

ในใจเต่าเขียนยังคงกังวลว่าเซียวหลิงอวีนกับตันตันอาจพบเจอเรื่องอันตรายใดในนั้น เขาหวังเพียงว่าพวกนางจะไม่ได้เผชิญกับการเข่นฆ่าไม่สิ้นสุดทันทีที่เข้าไป เพราะสิ่งนั้นจะทำให้ผู้คนเสียสติได้อย่างรวดเร็ว

เซียวหลิงอวีนไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเต่าเขียน

ทันทีที่นางก้าวเข้าสู่แดนห้วงลึก ศีรษะก็พลันมีนงง ก่อนจะหมดสติไปโดยไม่รู้อะไรอีก

เมื่อเซียวหลิงอวีนลืมตาตื่นมาอีกครั้ง ก็แทบถูกภาพตรงหน้าทำให้ตกใจ

บ้านเก่าผูกพัน หลังคาโหว่ร้าว แสงสลัวหม่นมัว กลิ่นอับชื้นลอยเข้าจมูก ดูเหมือนนางกำลังนอนอยู่บนเตียงแข็งกระด้างและเย็นชื้น!

เซียวหลิงอวีนรีบลุกขึ้นทันที พบว่าภายในห้องมีเพียงโถ่งดินกับถังไม้เก่าๆ ไม่มีที่ขึ้น มองอย่างไรก็เป็นบ้านที่ยากจนจนแทบไม่มีอะไรเหลืออยู่

นางยังพบอีกว่า สิ่งที่คุณรู้งานอยู่คือผ้าห่มสีดำ ทั้งแข็ง ทั้งสกปรก!

ขณะที่นางกำลังจะดึงผ้าห่มออก ด้านนอกก็พลันมีเสียง ต่ำทอแหลมสูงดังขึ้น

“อยากตายนักหรือไง นางแพศยา นี่มันเวลาอะไรแล้ว ยังไม่รีบลุกไปให้อาหารหมูและหุงข้าวอีก วันไหนไม่โดนตี สักหน่อยก็คิดจะอุ้งงานแล้วใช่หรือไม่!!!”

เสียงยังไม่ทันขาด ประตูปังบานนั้นก็ถูกผลักเปิดดังปัง หญิงวัยสี่สิบห้าสิบบรูปร่างอวบเล็กน้อย โหนกแก้มสูง สีหน้าดูฉุน เดินเข้ามา ก่อนตวาดใส่เซียวหลิงอวีนที่ยังนั่งนิ่งอยู่บนเตียงว่า

“นางแพศยา ยังไม่ลุกอีก หนังสือขึ้นทุกวันแล้วสินะ เชื่อหรือไม่ข้าจะตีเจ้าให้ตาย!”

หญิงผู้นั้นพูดพลางกระซอกผ้าห่มบนตัวเซียวหลิงอวีน ออก จากนั้นก็ยกมือขึ้นหมายจะหยิกแขนนาง

แววตาของเซียวหลิงอวีนเย็นเยียบ นางกำลังจะใช้ พลังวิญญาณสะบัดอีกฝ่ายออกไป แต่ชั่วขณะต่อมา นางก็ชะงักไป

พลังวิญญานและระดับบำเพ็ญทั้งหมดของนางหายไป
ไปแล้ว!!!

เพราะตั้งตัวไม่ทัน แขนของนางจึงถูกหักอย่างแรง
ความเจ็บแสบเข้ามาทันที เชี่ยวหลิงอวิ้นจึงยกเท้าถีบหญิงผู้นั้น
ออกไปโดยสัญชาตญาณ

เชี่ยวหลิงอวิ้นกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“เจ้าอยากตายหรือ!”

หญิงผู้นั้นถูกถีบจนถอยหลังไปหลายก้าว ดูเหมือนจะ
มีแรงไปชั่วขณะ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะกล้าลงมือกับตน

“เจ้ากล้าลงมือกับข้าหรือ! สะใจใหญ่! รีบมานี้ วันนี้ข้าจะ
ตีสะใจสามให้ตาย นางกล้าลงมือกับข้า!!!”

เสียงกรีดร้องของหญิงผู้นั้นทำให้เชี่ยวหลิงอวิ้นรู้สึก
มีหน่วอยู่ข้าง ความทรงจำประหลาดสายหนึ่งพลันหลังไหล
เข้ามาในสมอง

นางชะงักไป สีหน้าเต็มไปด้วยความตกตะลึง

ตอนนี้นางกลับกลายเป็นสะใภ้ของครอบครัวชาวนา
คนหนึ่ง? และหญิงตรงหน้าผู้นี้ก็คือโจวหงหลัน แม่สามีของนาง?

เกิดอะไรขึ้น? นางไม่ได้เข้าสู่แดนหวังลึกหรือ

แล้วเหตุใดถึงมาอยู่ที่นี่ได้?

“ท่านแม่ สะใภ้สามกล้ำดีท่านจริง ๆ หรือ”

เวลานั้นเอง หญิงวัยยี่สิบกว่าถึงสามสิบปี ดวงตาเล็กหยี
คนหนึ่งเดินเข้ามาอย่างซื่อๆ

ดูเหมือนนางจะไม่เชื่อคำพูดของหญิงชราเลยแม้แต่น้อย
นางจึงพูดกับเซียวหลิงอวิ้นว่า “สะใภ้สาม วันนี้เหตุใดเจ้าถึง
ตื่นสาย รีบลุกขึ้นเถอะ ไม่เช่นนั้นท่านแม่ไม่ปล่อยเจ้าแน่”

โจวหงหลันตวาดอย่างเดือดดาล

“จะให้ลูกอะไร! ในเมื่อเจ้าชอบนอนเกียจคร้านอยู่บนเตียง
นัก ข้าก็จะตีเจ้าให้หักเสีย จะได้ไม่ต้องลูกจากเตียงอีก!”

พูดจบก็ทำท่าจะไปหยิบไม้

เซียวหลิงอวินคร้านจะสนใจอีกฝ่าย นางนึกถึงต้นตัมขึ้นมาได้ จึงรีบลุกขึ้นทันที แล้วก็พบว่าตัวเองสวมเสื้อผ้าขาดๆ ที่เต็มไปด้วยรอยปะ แม้แต่ร่องเท้าก็ยังเป็นร่องเท้าฟาง?

อากาศดูเหมือนจะค่อนข้างหนาว พอสวมรองเท้าฟาง นางก็รู้สึกเย็นเท้าอยู่บ้าง

ตั้งแต่นางเข้าสู่เส้นทางบำเพ็ญเซียน นานเพียงใดแล้วที่ไม่ได้รู้สึกถึงความหนาวเหน็บเช่นนี้ แต่ตอนนี้นางสัมผัสได้ว่าร่างกายอ่อนแอมาก เพียงดูก็รู้ว่าอดอยากมานาน

แต่นางไม่มีเวลาสนใจเรื่องเหล่านั้น ผลักโจวหงหลันที่ขวางอยู่หน้าประตูออกแล้วเดินออกไปทันที

เพิ่งออกจากห้อง ก็เห็นเด็กน้อยเนื้อตัวมอมแมมสวมเสื้อผ้าขาดเก่าเหมือนกัน กำลังนั่งยองๆ เล่นก้อนหินอยู่หน้าประตู เด็กคนนั้นไม่ใช่ต้นตัมแล้วจะเป็นใครได้!

โจวหงหลันไม่คิดเลยว่าเซียวหลิงอวินจะกล้าผลัดตนเดิมที่พอเห็นอีกฝ่ายลุกขึ้นอย่างว่องไว นางก็คิดว่าจะปล่อยผ่านไป แต่ตอนนี้ตัวของนางซึ่งตั้งขึ้นด้วยความโมโห ก่อนดำเสียงดัง

“ดี้นักนางแพศยา! เจ้ากล้าปลักข้า คิดจะกบฏแล้วใช่ไหม!
วันนี้หากข้าไม่หักแขนเจ้า ข้าก็ไม่ใช่คนแซ่โจวแล้ว!”

บทที่ 757 หมดคำพูด (2)

คราวนี้โจวหงหลันโกรธจนแทบคลังจึงไม่สนอะไรอีก รีบพุ่งไปยังคร้วมีดสลัวที่สร้างแบบลวกๆ เพื่อหยิบไม้ฟัน

แต่เชียวหลิงอวินกลับเหมือนไม่ได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย นางเพียงเรียกว่า

“ตื้นตื้น”

ทว่าตื้นตื้นเหมือนไม่ได้ยิน ยังคงนั่งยองๆ เล่นก้อนหินอย่างเงียบเชียบต่อไป

“ตื้นตื้น”

เชียวหลิงอวินอุ้มตื้นตื้นขึ้นมาโดยตรง จึงพบว่าลูกของ ตนเบาลงมาก อีกทั้งยังดมจนนางปวดใจ

หลังถูกอุ้มขึ้นมา ตื้นตื้นราวกับเพิ่งรู้สึกตัว ดวงตา กลมโตคู่หนึ่งดูเหม่อลอยอยู่บ้าง เขาค่อยๆ หันมองเชียวหลิงอวิน

จ้องนางอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะพูดอย่างเชื่องช้าว่า “ท่านแม่...
ท้อง...หิว...”

เชียวหลิงอวินรู้สึกว่าคุณของตนดูมีบางอย่างผิดปกติ
ทันใดนั้นนางก็ปวดหน่วงศีรษะ ความทรงจำช่วงหนึ่งเกี่ยวกับ
ต้นต้นพลันปรากฏขึ้นในหัว

ลูกของนางกลับเป็นเด็กที่สมองพัฒนาไม่สมบูรณ์
มาตั้งแต่กำเนิด เป็นเด็กเชื่องช้า หรือพูดง่าย ๆ ก็คือคนโง่!

เชียวหลิงอวินโมโหจนแทบทำอะไรไม่ถูก นางกำลังจะ
หยิบผลจืดเขียนออกมาจากมิดิเพื่อให้ต้นต้นกิน แต่กลับพบว่า
แม้แต่มิดิก็เปิดไม่ได้

ทั้งที่นางยังสัมผัสได้ถึงการมีอยู่ของมิดิ แต่ไม่ว่าจะทำ
อย่างไรก็เปิดไม่ออก

ทั้งหมดนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!!!

“นางแพศยา ข้าจะตีเจ้าให้ตาย!”

เวลานั้นเอง เสียงตวาดเกรี้ยวกราดก็ดังขึ้น เชียว-
หลิงอวินหันไปก็เห็นโจวหงหลันกำลังเงื้อไม้ฟาดลงมา

เซียวหลิงอวิ้นยื่นมือออกไปจับไม้ท่อนนั้นทันที จากนั้นก็
ถีบขาของโจวหงหลัน ก่อนจะแย่งไม้มาแล้วฟาดลงบนแขนของ
อีกฝ่ายอย่างแรง

เสียงกระดูกหักดังกร๊อบขึ้นทันที

“อ้ากกกกก!” โจวหงหลันร้องลั่นออกมา เสียงแหลม
บาดหูราวกับเสียงผีร้อง

หญิงตาเล็กคนนั้นแทบตกใจตาย พอได้ยินเสียงกรีดร้อง
ประตู่ห้องข้างๆ ก็ถูกเปิดออกทันที เด็กสาววัยสิบสามสิบสี่ปี
ที่สวมเสื้อผ้าสีแดงเขี้ยวฉูดฉาดจนแทบตาวิ้งออกมา ใบหน้า
ทาแป้งขาว ปากแดงสด อีกทั้งยังมีโหนกแก้มสูงเหมือนโจว-
หงหลัน นางคือฟางเจียวเจียว บุตรสาวของโจวหงหลัน

ทันทีที่เห็นโจวหงหลันกุมแขนร้องโหยหวน นางก็รีบ
เข้าไปประคองอีกฝ่ายพร้อมถามอย่างตกใจ

“ท่านแม่ ท่านแม่เป็นอะไรไป!”

เซียวหลิงอวิ้นไม่สนใจพวกนาง เพียงพุดกับโจวหงหลัน
ด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบว่า

“หากยังมาอยู่กับข้าอีก คราวหน้าจะไม่ใช้แค่แขนหัก
ข้างเดียวแน่”

ฟางเจียวเจียวกับโจวหงหลันต่างก็มองเซียวหลิงอวิ้น
ด้วยความตกตะลึง ไม่อยากเชื่อว่าอีกฝ่ายจะพูดเช่นนั้นออกมา

ฟางเจียวเจียวชี้หน้าเซียวหลิงอวิ้นแล้วถามเสียงแหลม
ว่า “อวิ้นเหินยง¹ เจ้ากล้าพูดกับท่านแม่แบบนี้ได้อย่างไร
เจ้า...เจ้าทำให้ท่านแม่เป็นแบบนี้หรือ!”

พูดจบก็รีบหันไปบอกหญิงตาเล็กว่า

“พี่สะใภ้ใหญ่ ท่านยังยืนบื้อทำอะไรอยู่ รีบไปตาม
หมอชีวนาดูมือให้ท่านแม่เร็วเข้า!”

หญิงตาเล็กพยักหน้าอย่างมีนัย

“อ้อๆ ได้ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้”

เซียวหลิงอวิ้นไม่สนใจพวกนาง อุ้มต้นต้นเดินไปทาง
ห้องครัว

¹ เหินยง คำเรียกสตรีที่แต่งงานแล้ว

โจวหงหลันจับแขนจนแทบสลบ พอเห็นเซียวหลิงอวิ้นเดินเข้าครัว ก็รีบกััดพันด่าอย่างเคียดแค้นว่า

“เจ้าคิดจะทำอะไร นางแพศยา กล้าตีข้า ไสหัวไปเสีย บ้านข้าไม่ต้องการให้นางแพศยาอย่างเจ้ามาหุงข้าวอีกแล้ว รอให้เจ้าสามกลับมาข้าจะให้เขาหย่าเจ้า ตอนนี้จงไสหัวออกไปจากบ้านข้าเสีย!”

เซียวหลิงอวิ้นกวาดตามองในครัวรอบหนึ่ง แต่ไม่เห็นอาหารอะไรเลย จึงไม่สนใจพวกนางอีก เดินออกจากบ้านทันที

ตอนนี้มีดก็ใช้ไม่ได้ นางต้องรีบหาอาหารให้ตั้นตั้นและตัวเองรองท้องโดยเร็ว นางรู้สึกที่ตัวเองหิวเกินไปจนกระเพาะเริ่มบีบเกร็งแล้ว

เซียวหลิงอวิ้นเดินออกจากบ้านไปอย่างเด็ดขาด ท่าที่เช่นนี้กลับทำให้ฟางเจียวเจียวกับโจวหงหลันต่างพากันชะงักงัน!

เกิดอะไรขึ้น?

เหตุใดเซียวหลิงอวินถึงเหมือนกลายเป็นคนละคน
ก่อนหน้านี้เพียงได้ยินว่าพวกนางจะไล่นางออกไป เซียว-
หลิงอวินก็จะรีบคุกเข่าขอร้องทันที

เพราะในที่แห่งนี้ หากสะเกไ้คนใดถูกหย่า ก็เท่ากับ
หมดหนทางมีชีวิตอยู่ต่อ เดินไปไหนก็จะถูกผู้คนชี้หน้าด่าหรือ
แม้แต่ถ่มน้ำลายใส่

หรือว่าเซียวหลิงอวินจะไม่กลัวจริงๆ ว่าพวกนางจะให้
หย่านาง?

แน่นอนว่าเซียวหลิงอวินไม่กลัว ตอนนี้นางเดินอยู่
ด้านนอก แล้วก็พบว่าที่นี่เป็นหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง รอบด้าน
เต็มไปด้วยบ้านมุงจากกับกระเบื้องเซียว

มีหญิงชาวบ้านจำนวนไม่น้อยกำลังจัดการผัดแห้งเหลือง
กรังอยู่หน้าบ้าน พวกนางส่วนใหญ่ผิวคล้ำและผอมแห้งแน่นอน
ว่าก็มีบางคนที่แต่งตัวดี ใบหน้าแดงระเรื่อดูเหมือนจะอยู่บ้าง

แต่ดูเหมือนคนส่วนใหญ่จะมีชีวิตความเป็นอยู่ไม่ค่อยดี
นัก คนที่เสื้อผ้าไม่มีรอยปะยังถือเป็นส่วนน้อย ทว่าแบบเซียว-
หลิงอวินที่ทั้งตัวแทบเต็มไปด้วยรอยปะนั้น กลับแทบไม่มี

เช่นกัน พอนึกถึงเสื้อผ้าที่ฟางเจียวเจียวกับโจวหงหลั่นสวม
ก่อนหน้านี้ซึ่งไม่มีรอยปะเลย ก็รู้ได้ทันทีว่าเซียวหลิงอวินถูก
กดขี่รังแกหนักเพียงใด

การที่เซียวหลิงอวินอึดอัดตันตันออกมาด้วย ไม่ได้ดึงดูด
ความสนใจจากใครนัก เพราะสำหรับหญิงชาวบ้านในหมู่บ้านนี้
แล้ว เซียวหลิงอวินถือเป็นคนคั่นหน้า อีกทั้งทุกคนต่างรู้ว่า
นางนิสัยอ่อนแอ ขณะที่แม่สามีกลับแข็งแกร่ง ที่สำคัญที่สุดคือ
แต่งให้คนโง่กว่าแยแล้ว ลูกที่คลอดออกมายังเป็นเด็กโง่อีก
ชีวิตนี้ของเซียวหลิงอวินจึงนับว่าไร้ความหวัง ได้แต่ถูกคนอื่น
กดขี่รังแก

ถูกต้อง จากความทรงจำแปลกประหลาดนั้น เซียวหลิงอวิน
ได้รู้ว่าสามีที่นางแต่งให้ก็เป็นคนโง่เช่นกัน และไม่รู้เพราะเหตุใด
ทั้งที่รู้ว่าสามีโง่อยู่คนหนึ่ง แต่กลับไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับ
หน้าตาของเขาเลย รู้เพียงว่าสามีผู้นี้แม้จะซื่อป้อ แต่ปกติ
กลับปกป้องภรรยามากที่สุด ตอนนี้องานของนางไม่อยู่บ้าน
ออกไปทำงานกับบิดาของเขาแล้ว

เชียวหลังอวินไม่ได้ใส่ใจเรื่องสามีฝั่งผู้นี้ นางเพียงอยาก
รับหาคำตอบว่า ทั้งหมดนี้เกิดอะไรขึ้น นางอยู่ในแดนห้วงลึก
จริงหรือไม่ แล้วเกิดอะไรขึ้นกับต้นตื้นกันแน่

“ท่านแม่ ต้นตื้น...หิว...หิว...”

แต่ตอนนี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือรับหาอะไรกินให้อิ่มท้องก่อน

ไม่ใช่แค่ลูกของนาง แม้แต่นางเองก็หิวจนรู้สึกหน้ามืดแล้ว

เชียวหลังอวินรู้ว่าที่นี่มีลำธารเล็กๆ อยู่สายหนึ่งในลำธาร
มีปลา ส่วนด้านหลังหมู่บ้านก็ติดภูเขา ซึ่งในภูเขาย่อมมีของกิน
อยู่เช่นกัน

แต่ตอนนี้เชียวหลังอวินจำเป็นต้องหาอาหารโดยเร็ว
การเข้าป่าเสียเวลามากเกินไป อีกทั้งนางก็ไม่มีพลังวิญญาน
แล้ว จึงทำได้เพียงอาศัยทักษะเอาตัวรอดจากชาติก่อน ไปจับปลา
สักสองสามตัวก่อนค่อยว่ากัน

เมื่อเชียวหลังอวินอุ้มต้นตื้นมาถึงริมลำธาร ก็เห็น
หญิงชาวบ้านหลายคนกำลังซักผ้าอยู่ที่นั่น

พอเห็นเชียวหลังอวินอัมตันตันม้ายืนอยู่ริมลำธาร หญิงชาวบ้านเหล่านั้นต่างก็มองนางด้วยความประหลาดใจ หนึ่งในนั้นเป็นหญิงหน้าตาค่อนข้างใจดี พอเห็นเช่นนั้นก็นำถอดสีทันที ถึงขั้นไม่สนเสื้อผ้าที่ถูกน้ำพัดไหลไป รีบวิ่งเข้ามาถอดเอาเชียวหลังอวินไว้พร้อมพูดว่า

“อวินเหนียง เจ้าอย่าคิดสั้นเช่นนั้นเลย หากมีเรื่องอะไร บอกพี่ชิวได้ หากช่วยได้ข้าก็จะช่วย อย่างน้อยเพื่อตันทัน เจ้าก็ไม่ควรคิดสั้นเช่นนั้นนะ เจ้ายอมใจแข็งพาตันทันไปตายด้วยจริงๆ หรือ อวินเหนียง ลองคิดถึงพ่อแม่ของเจ้า แล้วก็ลูกของเจ้าสิ เจ้าทนได้หรือ”

หญิงชาวบ้านคนอื่นที่กำลังชักผ้าอยู่ต่างก็รีบช่วยกันเกลี้ยกล่อม

“ใช่แล้ว อวินเหนียง ไม่ว่าความลำบากแบบใดก็ผ่านพ้นไปได้ หากเจ้ากระโดดลงไปจริงๆ เช่นนั้นทุกอย่างก็จบสิ้นแล้ว แม้ลูกของเจ้าจะเชื่อเข้าไปหน่อย แต่เขาก็เชื่อฟังมาก ไม่เคยก่อเรื่องให้เจ้าเลย ส่วนเหล่าหลานของบ้านเจ้าถึงจะซื่อป้อ แต่เขาก็ปกป้องเจ้าที่สุดไม่ใช่หรือ เจ้าอย่าทำเรื่องโง่ๆ เลย”

คำพูดของทุกคนทำให้เซียวหลิงอวิ้นอยากยกมือกุมขมับ นางแค่มาจับปลาเท่านั้น เมื่อครุ่นนี้ก็แค่กังวลว่ามีปลาอยู่ในลำธารหรือไม่ ผลสุดท้ายกลับถูกเข้าใจว่าจะกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย?

เซียวหลิงอวิ้นทั้งขำทั้งสนใจ จึงพูดกับชีวเหเนียงที่ยัง กอดเอวนางแน่นว่า

“พี่ชีว ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าแค่มาจับปลาสองสามตัว ตันตันหิว ข้าจะย่างปลาให้เขากิน”

บทที่ 758 หมดคำพูด (3)

หญิงชาวบ้านคนอื่นเห็นสีหน้าของเซียวหลิงอวิ้นสงบนิ่ง
เช่นนั้น ก็เริ่มรู้สึกว่านางคงไม่ได้คิดสั้นจริงๆ

อีกทั้งก็ไม่ว่าพวกนางคิดไปเองหรือไม่ พวกนางรู้สึกว่
วันนี้เซียวหลิงอวิ้นให้ความรู้สึกแตกต่างไปจากเดิม

เหมือนจะ...แข็งแกร่งขึ้นกว่าเดิมมาก

โครกกก...

พอดีกับตอนนั้น ท้องของเซียวหลิงอวิ้นก็ร้องขึ้นมา
นางจึงพูดอย่างกระอักกระอ่วนว่

“ข้าเองก็หิวแล้ว พี่ช่วยปล่อยข้าก่อนได้หรือไม่”

จากความทรงจำ หญิงที่ชื่อชิวเหนียงคนนี้เคยช่วยเหลือ
นางอยู่บ่อยครั้ง เพราะเมื่อก่อนพวกนางเป็นเพื่อนสนิทกัน
อีกทั้งยังแต่งเข้าหมู่บ้านเดียวกันอีก

ชีวเหนียงเองก็รู้สึกว่ายาวหลังอวีนเปลี่ยนไปไม่น้อย แต่ดูเหมือนครั้งนี้นางจะเข้าใจผิดจริงๆ จึงพูดอย่างเชื่อนายว่า “ที่แท้ก็มาจับปลา แต่เจ้ายังต้องอึดั้นตันั้นอีก ให้ข้าช่วยเถอะ”

พูดจบ ชิวเหนียงก็พลันนึกขึ้นได้ว่านางจับปลาไม่เป็น ไม่เพียงแต่นาง แม้แต่เชียวหลังอวีนก็ดูเหมือนจะจับปลาไม่เป็น เช่นกัน!

ชีวเหนียงกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ตอนนั้นเชียวหลังอวีนกลับยื่นตันั้นให้นางพร้อมพูดว่า

“พี่ชีวช่วยดูตันั้นให้ข้าหน่อย ข้าจับเองก็พอ”

หลังจากชีวเหนียงรับเด็กไปแล้ว เชียวหลังอวีนก็หันไปหาไม้สำหรับแทงปลา โชคดีที่รอบๆ มีไม้เล็กๆ อยู่ไม่น้อย ดูเหมือนจะเป็นของที่เด็กในหมู่บ้านใช้แทงปลา นางจึงเก็บขึ้นมาแล้วเดินลงไปในลำธาร

หญิงชาวบ้านเหล่านั้นมองเชียวหลังอวีนที่เดินลงไปในลำธารด้วยสีหน้าสงบนิ่ง จากนั้นก็กลั่นหายใจจ้องปลาในน้ำอย่างตั้งใจ ต่างก็ตกตะลึงกันหมด

เชียวหลังอวิน^{*}จะจับปลาจริงๆ หรือ

จะเป็นไปได้อย่างไร ปลาที่อยู่ในลำธารสายนี้เจ้าเล่ห์ที่สุดแล้ว ไม่ต้องพูดถึงเชียวหลังอวินที่ทั้งอ่อนแอทั้งไร้แรง ต่อให้เป็นผู้ชายก็ยังไม่แน่ว่าจะจับปลาได้เลย

ชีวเหนียงอดพูดไม่ได้ว่า “อวิน^{*}เหนียง หากหิวก็ไปกินอะไรที่บ้านข้าก่อนเถอะ แบบนี้เจ้าคงแทงปลาไม่...ได้!”

แต่ชีวเหนียงเพิ่งพูดจบ เชียวหลังอวินก็แทงไม้ลงไปในน้ำอย่างรวดเร็วแล้วสะบัดขึ้นมา ปลาตัวหนึ่งหนักราวครึ่งจินที่ยังดิ้นไม่หยุดถูกเสียบอยู่บนไม้เรียบร้อยแล้ว

หญิงชาวบ้านเหล่านั้นต่างตกตะลึงกันหมด

“จับได้แล้ว จับได้แล้ว! อวิน^{*}เหนียงจับปลาได้จริงๆ เก่งเกินไปแล้ว ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าอวินเหนียงเก่งถึงเพียงนี้”

“หากไม่ได้เห็นกับตาตัวเองว่าอวินเหนียงจับปลาได้ ข้าไม่มีทางเชื่อแน่ อวินเหนียงเก่งขนาดนี้แท้ๆ นางนี่จริงๆ เลย หากจับปลาเก่งเช่นนี้ก็ควรทำตังน่านแล้ว ดูสิ ตัวนางกับตันทัน ผอมกันขนาดไหน”

ชีวเหนียงเองก็มองเซียวหลังอวินอย่างประหลาดใจ
ก่อนอุทานว่า

“อย่าว่าแต่พวกเจ้าเลย ข้ากับอวินเหนียงเป็นเพื่อนสนิท
กันมาตั้งแต่เด็ก ข้ายังไม่เคยรู้เลยว่าอวินเหนียงจับปลาเป็น”

ระหว่างที่พวกนางกำลังตกตะลึง เซียวหลังอวินก็ถือปลา
ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างแทงไม้ลงไปใต้น้ำอย่างรวดเร็วอีกครั้ง
พอยกขึ้นมา ก็มีปลาในตัวยักษ์หนึ่งจู่โจมเสียบขึ้นมา
ด้วยอีกตัว

“สวรรค์! จับได้อีกแล้ว อวินเหนียงเก่งเกินไปแล้วกระมัง
แค่ครูเดียวก็จับปลาได้ตั้งสองตัวแล้ว!”

“เหลือเชื่อจริงๆ ที่แท้สะใภ้บ้านฟางก็ซ่อนฝีมือเอาไว้
คราวนี้บ้านฟางโชคดีแล้ว ต่อไปคงได้กินปลาทุกวัน”

“นั่นสิ ต่อไปอวินเหนียงก็หาเลี้ยงชีพด้วยการจับปลาได้แล้ว”

หญิงชาวบ้านบางคนที่เคยก็ไม่ได้ชอบเซียวหลังอวิน
อยู่แล้ว เอยขึ้นด้วยน้ำเสียงกระแนะกระแหน

คำพูดของพวกนางชัดเจนว่ากำลังเหน็ดเหนื่อยว่า ต่อให้
เซียวหลิงอวิ้นจับปลาได้ สุดท้ายก็ต้องถูกโจรหลงลักกับ
ฟางเจียวเจียวแย่งไปอยู่ดี ต่อให้จับได้มากแค่ไหนก็ไม่มีทาง
ได้กิน

ดูเหมือนชีวิตเหนียวกับคนอื่น ๆ เองก็นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา
ได้เช่นกัน กำลังจะเอ่ยบอกให้เซียวหลิงอวิ้นหยุดจับปลาเสีย
แต่เซียวหลิงอวิ้นกลับแทงไม้ลงไปในน้ำอีกครั้ง และเมื่อยก
ขึ้นมา ก็ได้ปลาตัวใหญ่หนักราวหนึ่งจินอีกตัว

เห็นเซียวหลิงอวิ้นแทงปลาได้อย่างแม่นยำทุกครั้ง
พวกนางก็ไม่ว่าจะพูดอะไรออกมาอีกแล้ว แม้แต่คนที่เดิมไม่ชอบ
เซียวหลิงอวิ้น ก็ยังไม่รู้จะเอ่ยคำพูดอิจฉาแบบไหนออกมาดี

หลังจากจับปลาได้สามตัว เซียวหลิงอวิ้นก็หยุดมือเพราะ
นางถือไม้ไผ่แล้ว จึงเดินกลับขึ้นฝั่งโดยไม่สนใจว่าตั้งแต่หัวเข่า
ลงไปจะเปียกชุ่ม จากนั้นก็หยิบปลาในหนักหนึ่งจินตัวหนึ่ง
ยื่นให้ชีวิตเหนียว ก่อนอ้อมต้นต้อนกลับมาแล้วกล่าวกับชีวิตเหนียวว่า

“ขอบคุณที่ช่วยดูต้นต้อนให้นะ ปลาตัวนี้ท่านเอากลับไปเถอะ”

พูดจบ นางก็หันหลังเดินจากไปทันทีโดยไม่รอให้
ชีวเหนียงปฏิเสธ เพราะนางยังต้องรีบกลับไปตัมซุปลาให้
ตื้นตื้นกิน

“อวีนเหนียง ข้าไม่เอา เจ้านากลับไปเถอะ...”

ชีวเหนียงร้องเรียก แต่เขี้ยวหลังอวีนกลับไม่หันกลับมา
เลย ก้าวเท้าเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

หญิงชาวบ้านคนอื่นมองปลาในหนักหนึ่งจินในมือ
ชีวเหนียง ต่างก็อิจฉาจนแทบตาร้อน

เพียงแค่ช่วยอุ้มตื้นตื้นให้ชั่วคราว กลับได้ปลามาหนึ่งตัว
นั่นมันเนื้อปลาเขี้ยวนะ!!!

ปกติพวกนางจะได้กินเนื้อก็เฉพาะช่วงเทศกาลปีใหม่
หรือวันสำคัญเท่านั้น บางคนถึงกับกลืนน้ำลายอีกใหญ่

แต่ชีวเหนียงกลับรู้สึกเป็นห่วงเขี้ยวหลังอวีนอยู่บ้าง

นี่เป็นปลาตัวใหญ่เขี้ยวนะ แต่อีกฝ่ายกลับยกให้กันดื้อๆ

นางรีบชักผ้าที่เหลือให้เสร็จ ส่วนเสื้อผ้าที่ถูกน้ำพัดหายไปแล้วเพราะมัวแต่ห้ามเชียวหลังอวิ้นก่อนหน้านี้ นางเก็บกลับมาไม่ได้แล้ว จึงได้แต่ปล่อยไป จากนั้นก็ใช้หญามัดปลาไว้แล้วอุ้มกะละมังกลับบ้าน

เพิ่งเดินเข้าลานบ้าน ลูกชายวัยแปดขวบของชีวเหนียงที่ชื่อหู่จื่อก็เห็นปลาที่อยู่ในมือของนาง เขาพลันร้องออกมาด้วยความดีใจทันที

“ปลา ปลา มีปลากินแล้ว ดีจังเลย! น้องหนิวเออร์รีบออกมาเร็ว ท่านแม่เก่งที่สุดเลย ท่านแม่จับปลาได้ พวกเรามีเนื้อกินแล้ว!!!”

เสียงของหู่จื่อยังไม่ทันขาดหาย ก็เห็นเด็กหญิงตัวเล็กวัยสี่ห้าขวบมัดผมแกละเป็นเขาวัว เดินโซเซออกมาอย่างรวดเร็ว พอเห็นปลาในมือของชีวเหนียง ก็รีบโผล่เข้ากอดนางอย่างดีใจ

“ท่านแม่ ท่านเก่งจังเลย หนิวเออร์กินปลาตัวนี้ได้หรือ”

เดิมที่ชีวเหนียงคิดจะนำปลาไปคืนให้เชียวหลังอวิ้น เพราะกลัวว่าหากคนบ้านตระกูลฟางรู้ว่าเชียวหลังอวิ้นให้นาง อาจจะไปหาเรื่องเชียวหลังอวิ้นได้

แต่เมื่อเห็นสายตาตื่นเต้นและคาดหวังของลูกทั้งสอง ชิวเหนียงก็ได้แต่ขยับปาก ทว่า พุดคำปฏิเสธไม่ออกเลย

ชีวเหนียงคิดว่า หากถึงเวลาจริงๆ นางค่อยขดใช้เป็นเงิน ให้เชียวหลังอวิ้นก็แล้วกัน!

เชียวหลังอวิ้นไม่รู้จักความลึงเลของชีวเหนียง

เวลานี้นางกำลังล้างหม้ออย่างยากลำบาก หลังจากหาน้ำมันกับขิงเจอแล้ว ก็เอาปลาที่ล้างสะอาดลงต้ม

ภายในห้อง ดูเหมือนโจวหงหลันจะกำลังพักผ่อนอยู่ นางได้ยินเสียงด้านนอก จึงตะโกนสั่งสะใภ้ใหญ่ว่า

“รีบออกไปดูข้างนอกหน่อย อย่าให้มีใครมาขโมยของได้”

สะใภ้ใหญ่ ซึ่งก็คือหลันเหนียง หญิงตาเล็กคนนั้น เดินออกมาแล้วก็ได้กลิ่นหอมบอวลทันที นางรีบเดินเข้าไปดูใกล้ๆ แล้วก็เห็นว่าในหม้อมีปลาสองตัวกำลังต้มอยู่

นางร้องออกมาทันทีว่า

“ปลา! มีเนื้อปลา! ท่านแม่ สะใภ้สามกำลังต้มปลาอยู่ในหม้อ!”

“อะไรนะ? นางแพศยานั้นยังกล้ากลับมาอีก...เดี๋ยวจะเจ้าพุดว่าอะไรนะ มีเนื้อปลากินหรือ รีบเข้า ให้มันยกปลาเข้ามา!”

พอโจวหงหลันได้ยินคำว่าเนื้อปลา ก็ถึงกับกลืนน้ำลายทันที

ฟางเจียวเจียวที่เดิมที่นั่งอยู่ข้างโจวหงหลัน เมื่อได้กลิ่นหอมก็ทนไม่ไหว รีบวิ่งออกมาทันที พอวิ่งมาถึงข้างหม้อแล้ว เห็นปลาสองตัว ดวงตากก็สว่างวาบขึ้นมาทันที

ปลาสองตัว นางตัวหนึ่ง ท่านแม่ตัวหนึ่ง กำลังพอดี!!!

ฟางเจียวเจียวรีบตะโกนไปทางห้องของโจวหงหลันว่า “ท่านแม่ ในหม้อมีปลาตั้งสองตัว!!!”

โจวหงหลันแทบจะนั่งไม่อยู่แล้ว รีบพูดว่า “เจี๋ยเจี๋ย
เฝ้าไว้ดีๆ อย่าให้ใครแอบกินล่ะ!”

ฟางเจี๋ยเจี๋ยรีบตอบ “วางใจเถอะท่านแม่ ข้าจับตาดูอยู่!”

พูดจบก็สูดกลิ่นหอมเข้าเต็มปอด สีหน้าเต็มไปด้วยความ
อยากกิน

เซียวหลิงอวินได้ยินคำพูดของพวกนางก็หมดคำจะพูด

พวกนางคิดว่าปลาพวกนี้ต้มให้พวกนางกินหรือ